

OSNOVNA ŠOLA
MILANA ŠUŠTARŠIČA

Izpod peresa

ŠOLSKO LITERARNO GLASILO

2021/2022

Uvodna beseda

Negotovo obdobje in čas hitro nastajajočih sprememb mladi najlažje izrazijo v umetniški obliki. Pred vami je zbornik literarnih in likovnih vtisov sveta, kot ga vidi današnja generacija.

Učenci s sliko in besedo gradijo lastni svet domišljije, opisujejo vezi, ki jih tke prijateljstvo, in opozarjajo na občutljivi svet narave, ki nas obdaja. Sobivanje v družbi raznolikosti zahteva tudi izbrano izražanje v jezikih, ki nas povezujejo. Prav zato dodajamo literarne prispevke v tujih jezikih, ki jih še govorimo na naši šoli. Bogastvo izražanja je tako le še bolj pestro.

Pod njihovimi peresi so nastajale literarne konstrukcije, domišljene bajke, izvirne pripovedi in seveda pesmi.

Ustvarjanje – krepi vedrino notranjega sveta in dopolnjuje doživljanje skrivnostnih vezi med ljudmi. Največ je vredno doživetje ob zadovoljstvu, ko je pesem končana, zgodba povedana in izbrana beseda prava.

Dragi bralci, vabljeni k branju in uživanju v letošnjih literarnih izdelkih in likovnih upodobitvah.

Vsebina

Uvodna beseda	2
Združeni	4
Z najdražjimi.....	8
V domišljiji.....	9
Prisluhnimo naravi	16
V živalskem kraljestvu	29
Brez strahu	33
Sestavljamo	34
Življenje	36
Ustvarjamo nemško	37
Ustvarjamo angleško.....	39

Združeni

Prijatelja

Prijatelja sva, vsak se pozna,
kadar koga ni doma,
se sam igra.

A to ni tako zabavno,
kot če skupaj sta dva,
pravi prijatelj te rad ima,
pravi prijatelj te ne izda,
te ne tepe ali spotika.

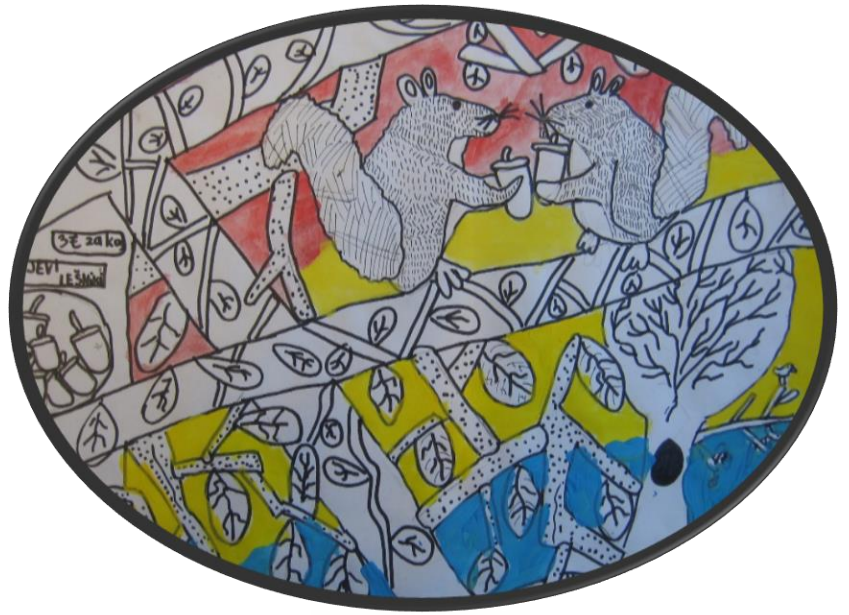
Prijateljstev je veliko,
a v življenju je vsaj en,
ki te ne spotika ali poriva.
Če imaš jih več,
res srečo imaš,
a samo eden je ta,
ki te nikoli ne zapusti
ali reče žalostne besede, ki boli.
To je prijatelj.

Goja Tratnik, 4.b

Prijatelj

Prijatelj je ta,
ki pohvalo ti da.
Prijatelji so vsi,
ki na tebi ne preizkušajo pesti.
Če vedno se ti zdi,
da prijatelj ob tebi stoji.
Prijatelj je ta,
ki upanje ti da.
Radostni so vsi prijatelji.
Prijatelj je ta,
ki srečo ti da.
Prijatelj je ta,
ki vedno se s tabo igra.
To zame prijateljstvo je,
ki nikoli ne umre.

Maks Knafeljc, 4.b

Adam Damari, 6. a

Prijatelj

Prijatelj je tisti,
ki ti vedno stoji ob strani.

Prijatelj je tisti,
ki te nikoli ne zapusti.

Dobra prijatelja bova
za vse večne dni.

Prijatelj ti nikoli ne reče besede,
ki boli in te ne žali.

Prijatelj je tisti,
ki te kdaj obdari in
kdaj kaj razloži.

Leo Gregorn, 4.b

Zoja Šter, 6. a

Prijateljci

Sva prijateljci najboljši.

Skupaj hodiva v šolo.

Če se spreva,

se pobotava.

Radi se imava.

Kadar katera zajoka,

jo druga potolaži.

Skupaj se igrava,

kar ni šala!

Kelsi Poljšak in Zarja Zonta, 2. c

Počitnice

Počitnice prihajajo in
učiteljice odhajajo.

Poletje prihaja in
šolanje odhaja.

Zdaj lahko ležim,
ker se več ne učim.
V razredu več ne sedim.

Tomaž Kolonič, 2. c

Z najdražjimi

Pesem mami

Tu 'maš rož'ce draga mama,
poglej kako dišijo vse.
Nabrala sem jih čisto sama,
res so lepe, to se ve!

Poleg tega ti poljubček
pritrdim na lici dve,
hitro narediva kupček
v peskovnik, kjer se sme.

To ti pojem vsa vesela,
ker je danes velik dan,
da ti rož'ca ne bo ovenela,
več se smej kot si se lan'.

Srečna sem, ker ti si mama,
kaj brez tebe bi ne vem.
Kaj če ime mi bi b'lo Lana,
ah ne vem, ne vem, ne vem!

Hana Movrin, 5.b

Karin Eliza Green, 6. b

Bajka o Calistu in brezglavi sireni

Ciril je bil mož slabega duha. Pripravljen je bil storiti vse, da bi dobil spoštovanje od vseh, tudi bogov. Njegovi starši so bili dobri, vsi so jih oboževali, a je Ciril oba ubil, da bi pridobil družinsko premoženje. Ko je bil dovolj star, da se je lahko poročil, se je pogosto poročil, a se enako hitro spet ločil. Izbiral je dekleta iz bogatih družin dežele, le zato, da bi ukradel njihovo premoženje. Bogovi bi že kaj ukrenili, vendar je Cirila ščitil kamen, ki ga je varoval pred bogovi.

Cirilu se je rodil le en sin, Calisto. Za razliko od očeta je bil dobrasrčen in je zvesto služil vsem ljudem, ki so potrebovali pomoč. A Ciril ga je preziral. Hotel se ga je znebiti, vendar se je bal, kaj bodo rekli ljudje. Potem pa se je nekega dne spomnil. Calista je poklical k sebi in rekel: »Moj sin, dovolj si star, da greš lahko v svet. Pojdi, in si najdi najlepšo ženo, kar jih lahko. Ko jo najdeš, pojdi do Neridinega jezera in poišči zaklad, ki se skriva v tistem jezeru. Potem se vrni domov.«

Calisto se je brez obotavljanja strinjal: »Bom oče. Našel si bom najlepšo ženo kar jih je in največje zaklade, kar jih obstaja,« je odgovoril očetu in s tem se je podal na pot. Ciril je bil zadovoljen, saj je bil prepričan, da se bo končno znebil sina.

Na obali je našel majhen čoln in z njim zaplul po širnem morju. Plul je več noči, dokler ni prišel do otoka, na katerem je že daleč ugledal mesto. Tam je izstopil in si ga šel ogledat. Bilo je veliko. Hiše so bile povsod, koder je pogledal, otroci so tekali po vsaki ulici. Tudi pisanih tržnic z bogato ponudbo z vseh koncev sveta ni manjkalo.

»Le kako bom v tem velikem mestu našel pravo ženo zase?« se je zamislil Calisto med hojo, ko se je kar naenkrat spotaknil in padel na tla. Do njega je prihitelo mlado dekle in mu pomagalo. Ko jo je Calisto zagledal, se je takoj zaljubil vanjo. Bila najlepša deklica, kar jih je kadarkoli videl in čutil je, da je tudi dobrasrčna. Tudi deklica je postala rdeča, ko ga je zagledala.

»Kako ti je ime?« jo je vprašal. »Sem Adara,« mu je odgovorila. »Prelepo ime imaš, jaz sem Calisto,« se je predstavil še sam.

Tisti dan se sploh nista mogla biti raziti. Čez teden dni je Calisto rekel Adari: »Draga Adara. V samo nekaj dneh sem se zaljubil vate in rad bi te imel ob sebi za vedno. Danes bi rad govoril s tvojim očetom in ga prosil za tvojo roko.« Z očmi, polnimi solz sreče, mu je prikimala. Šla sta k očetu, ki je Calistu dal dovoljenje, da jo odpelje s sabo domov.

A Calisto se je spomnil tudi drugega dela očetovega ukaza. Napotila sta se do Neridinega jezera. Adaro je posvaril, naj ostane na čolnu. Odšel je do globokega jezera, ne da bi vedel, da v njem živi Nerida, brezglava sirena. Prepoznala je plen in hitro skočila iz vode.

»Ti si sin zlobnega Cirila. Zdaj pa mi povej, kakšna je moja glava?« je rekla, ko je prišla na površje. »Imate dolge lase, ki vam lebdi v vetru, modre ustnice, polne ostrih zob ter oči, ki se vam ves čas svetijo,« je brez pomišljanja odgovoril Calist. »Torej nisi slab kot tvoj oče. Kaj sploh počneš tukaj, fant?« ga je vprašala Nerida. »Oče me je poslal po zaklad, ki naj bi ležal v tem jezeru,« je odgovoril Calist. »Ker si dobrega

srca, ti ga lahko dam skupaj s srečo in pomočjo,« mu je rekla Nerida. Calist se je začudil: »Zakaj pa bi rabil pomoč?« »Mladi mož, tvoj oče je slabega srca. Prezira te že od trenutka, ko si prišel na ta svet. Sem te je poslal, da bi se te znebil, tvojo ženo in zaklad pa želi imeti zase,« mu je odgovorila Nerida. »Tvoj oče ima kovanec, ki ga ščiti pred bogovi. Če boš prišel nazaj domov živ in zdrav, te bo sam ubil. In bogovi ga ne bodo mogli kaznovati. Pošlji svojo ženo in zaklad domov. Naroči ji, naj spi v isti postelji tvojim očetom, ponoči pa naj mu vzame novc in zaklad ter zbeži. Počakaj jo pri obali, z odhodom počakajta do jutra. Do takrat bo že mrtev in varna bosta pred njegovo jezo.«

Calisto je ubogal in odšel do domačega otoka. Tam je Adaro poslal do doma. Ciril je bil vesel, ko je videl, kaj mu je sin prinesel. Adara je sodelovala pri ukani, Cirilu povedala, da prihaja sama, saj je Calisto na poti umrl in dodala: »Dragi mož, vem da sem šele prišla domov, vendar bi že danes ponoči rada spala v isti postelji,« ga je prosila. Ciril jo je ubogal. Adra ponoči ni zatislila očesa. Ko je Ciril zaspal, je začela iskati novc. Starec ga je imel skritega in le s težavo ga je dobila izpod vzglavnika. Potem je iz hiše izvlekla tudi zaklad. Calisto jo je že čakal pred hišo. Skupaj sta vse zvelkla do čolna ter tam počakala do jutra.

Ko sta zjutraj prišla v hišo, ni bilo nikogar v njej. Bogovi so pokončali Cirila in s seboj vzeli tudi njegovo truplo. Calisto in Adara sta se poročila, imela otroke in živela v srečno, saj ju je varovala Nerida, ki ji je Calisto vrnil zaklad.

Liza Viršček, 7. b

Mihajlo Srdić, 6. c

Teros

Na obrobju grše meje s preostalo Evropo je stalo mesto Baum. V zadnjem času je imelo bolj malo prebivalcev. Tisti redki pa so se skrivali po hišah. Ulice so bile puste in prazne. Kralj in kraljica sta se prestrašeno stiskala v palači. Kajti nedaleč stran od mesta se je v jami naselila grozna pošast, imenovana Grifon in Griffin. Pošast je imela dve glavi. Griffin je bila krvoločna glava, rada je ubijala, imela je zastrupljen jezik in bruhalo je ogenj. Druga glava Grifon ni bila nevarna, le strašno pametna. Imela je odgovore na vsa vprašanja na svetu. Vendar ti je na vprašanje odgovorila le, če si Griffinu najprej odsekal glavo, ki mu je po odgovorjenem vprašanju zrasla nazaj. Mnogi junaki so Griffinu sicer odsekali glavo, vendar se niso mogli upreti skušnjavi, da bi vedeli odgovor na kakšno od svojih vprašanj. Zastavljali so vprašanja, vendar pozabili, da Griffinu glava zraste nazaj. V svoji nepozornosti so bili pogubljeni. Zdaj je pošast zahtevala, da vsak dan pride iz mesta en prebivalec, ki ga bo, če je ne bo premagal, pojedla. V nasprotnem primeru bi prišla v mesto in ga do konca uničila.

Kralj in kraljica sta vsako jutro sklicala vse ljudi na mestni trg in z grozo izbirala tistega, ki bo moral k pošasti. Izgubila sta že vse mogočne može, celo svojega edinega sina. Nihče se nikoli ni vrnil. Bila sta zelo nesrečna, saj sta vedela, da bosta kmalu na vrsti onadva.

Lepega dne je v mesto pripešal berač s svojim sinom, ki je ravno dodobra odrasel. Bila sta začudena, kako zapuščeno in prazno je mesto ter kako nesrečni so njegovi prebivalci. Šla sta na grad in povprašala, kaj se dogaja. Kralj in kraljica sta žalostno povedala, kakšna nesreča se je zgrnila nad mestom. Povedala sta tudi, da tistemu, ki bi pošast premagal, ponujata veliko nagrado. Beračevemu sinu je bilo ime Teros in je bil zelo pogumen. Malo je premišljeval, nato pa rekel: »Jaz pojdem nad pošast, le orožje mi dajte.« »Ne, prosim, sin moj!« je prosil nesrečni berač. Kralj in kraljica sta bila vesela, hkrati pa tudi žalostna, saj jima je bilo žal mladega fanta.

Teros se ni dal prepričati. Šel je v kraljevo orožarno ter izbral sulico, oster meč in ščit. Noč pred spopadom je sedel v svoji sobi, ki so mu jo dodelili, ter razmišljal, kako bi se spraval nad pošast. V sobo se je prikradla kraljeva hči Reya, ki ji je Teros v času bivanja na gradu postal všeč, in mu želela pomagati: »Teros, poslušaj me, pomagala ti bom.« »Ko boš Griffinu odsekal glavo, te bo Grifon z vabljivim glasom vprašal, če želiš odgovor na kakšno vprašanje, vendar ga ne poslušaj. Ušesa si zamaši z voskom in mu odsekaj glavo, tako bo pošast premagana. Prosim, poslušaj moj nasvet, moj brat ga ni hotel in tako je umrl,« je še žalostno pristavila Reya. Teros se ji je zahvalil, in obljubil, da bo upošteval njen nasvet. Še tisto noč je prižgal svečo ter jo pustil goreti čez noč, da bi se do jutra nabralo dovolj voska.

Naslednji dan se je že zgodaj zjutraj pripravil na boj. Nadel si je vojaško opravo, vzal orožje in tik preden je šel, si je v ušesa natlačil vosek. Poslovil se je od nesrečnega očeta, kralja in kraljice ter Reye, ki mu je zaželela sreče. Že ko se je bližal votlini, je

zaslišal grozeče zvoke pošasti. Takoj, ko je stopil vanjo, je Griffin proti njemu iztegnil svoj dolgi zastrupljeni jezik. Vendar je Teros nastavlil ščit in mu od daleč s sulico prebodel obe očesi, da je oslepel. Potem se mu je počasi približal od zadaj in mu odsekal glavo. V tistem trenutku ga je Griffin z vablјivim glasom vprašal, če želi odgovor na kakšno vprašanje. Vendar ga Teros zaradi voska v ušesih ni slišal. Brez obotavljanja mu je odsekal glavo. Premagal je pošast in se srečen vrnil v mesto.

Že od daleč so se ga razveselili. Očetu se je odvalil kamen od srca, od sreče objokana Reya mu je pritekla v objem. Vesela sta bila tudi kralj in kraljica in dala Terosu v čast prirediti veliko slavnje. Ponujala sta mu nagrade, vendar si je Teros želel le tega, da bi se lahko poročil z Reyo, to je ugajalo tudi njej. Kralj je privolil, bo končno imel prestolonaslednika. Poročila sta se in imeli so veliko svatbo. Vendar njuna sreča ni trajala dolgo. To, da je bila pošast premagana, je razjezilo bogova, ki sta jo ustvarila. Ateno, ki je ustvarila Griffona in Aresa, ki je ustvaril Griffina. Besna sta nad mesto Baum spustila hudo vojno, in poskrbela, da je izgubilo. Preživela sta le Teros in Reya, ki sta bila obsojena na hudo in bolečo smrt.

Noč pred usmrtitvijo sta se nesrečno stiskala v zaporniški celici in prosila bogove, naj se ju usmilijo. Zasmilila sta se boginji ljubezni in lepote Afroditi. Rešila ju je grozne usode in ju odpeljala v osamljeno dolino pod visokim kavkaškim gorstvom. Tam sta si Teros in Reya zgradila, majhno leseno hišico, v kateri sta preživela dolgo in srečno življenje.

Zoja Breznik, 7. b

Naja Bauman, 8. c

Mineza in Sivrida

Kralju in kraljici Teb je bila izrečena prerokba. Njuno najlepšo hčer naj bi doletelo zlo. Kraljica je, takoj ko je to izvedela, pohitela k svojim trem hčeram. Najmlajša je bila najlepša, kar je mater hudo pretreslo. Hčere ni želela izgubiti. Poskušali so jo miriti sinovi, a brez uspeha. To pa je še bolj pretreslo kralja, ki je od žalosti okamnel.

Tako so kraljica, njene hčere in sinovi žalovali za umrlim kraljem, prav tako pa so si cele Tebe pulile lase. Kajti nihče ni vedel, kaj bodo sedaj, ko so ostali brez kralja. Kraljičine solze je videl tudi bog morja, Pozejdon. V lepotico se je zaljubil in odoveli materi se je rodil še en otrok, dekle. Tako si je mlada Sivrida, za katero so mislili da je najlepša kraljičina hčer, lahko oddahnila. Kajti novorojena je bila daleč najlepša. Imela je dolge svetlikajoče črne lase in mil obraz. Ni je bilo ženske v Tebah, ki ji lepote ne bi zavidala.

Dekletu je bilo ime Mineza. Ime ji je dala Sivrida, ko ji je nekega dne spletala venec. Bilo ji je žal, da bo njeno sestro doletelo zlo in zato je bila do nje dobra in prijazna. Ob Minezi je pristala Afroditina golobica. Mlajša sestra se je nad njo navdušila, božala jo je in ji dala nekaj semen. S tem dejanjem se je priljubila boginji lepote in ljubezni.

Leta so minevala in vse tri najstarejše hčerke so se poročile in odšle. Številni snubci so prišli, plemiči in bojevniki, a je Mineza vse po vrsti zavračala. Ni ji bil mar zakon, iskala je ljubezen. Ko je nekega dne sedela ob morju je zagledala jagnje. Razveselila se ga je, želela da je darovati Afroditi za ljubezen. Že je stopila proti jagnju, ko ga je posrkalo morje. Ljubosumna Amfitrita, Pozejdonova žena je želela hčeri ženske, v katero se je zaljubil njen, mož vse najslabše.

Mieza je zato vsak dan sedela ob morju ter čakala na Amfitrito. Besna se je nato pokazala boginja. Iz morja je vstala v plapolajoči modri obleki, njene oči so prebadale dekle pred njo. Prosila jo je za jagnje, a se je boginja le zasmejala. Ni ji imela namena ugoditi.

Mineza si je drznila reči, da je lepša od boginje. Ljudje, ki so se strinjali, so umrli mračne in boleče smrti v morju, njo pa je boginja spremenila v ogromno kačo ter jo zaprla v jamo.

Ko je za to izvedela kraljica, je bila pretresena in poklicala je vse svoje sinove in hčere. Trem sinovom je naročila, naj rešijo svojo sestro. Potovali so dolgo, čez gore in čez morja in najmlajši sin je od izčrpanosti umrl. Starejša sinova nista imela časa za žalovanje in odpravila sta se naprej. A napadli sta ju gorgoni. Starejši brat je ubil Steno, Evrialija pa je besna, ker se pogubili njeno sestro, napadla in pogubila oba brata. Novica je hitro potovala. Ko je dosegla materina ušesa, je od žalosti okamnela. Postala je najlepši grški kip in vsak kipar, ki jo je želel upodobiti, je umrl v solzah. Oddajala je namreč neizmerno žalost in nesrečo.

Prestol je s svojim možem zasedla najstarejša hčer. Vladala je sicer dobro, toda za Minezo ji ni bilo mar. Bila je ljubosumna na njeno lepoto in ugajalo ji je, da je spremenjena v pošast. Bila je izredno krute, neusmiljene in brezsrčne narave. Vsak, ki se ji je upiral, je bil nemudoma utišán. Drznila ji je nasprotovati tudi njena sestra in

kraljica jo je brez pomišljanja dala ubiti. A Sivrida je delovala bolj premišljeno in že je načrtovala reševanje sestre.

Boginji Afroditi je darovala jagnje, da bi jo uslišala. Povedala ji je za žalostno usodo in jo prosila, naj reši njeno sestro. Boginja jo je uslišala in nemudoma izpolnila njeno prošnjo. Minezi je vrnila človeško podobo in nekdanjo lepoto, toda Amfitritinega uroka ni mogla povsem izničiti. Še vedno je bila pošast, njene dlani, skrite pod dolgo obleko, so bile še vedno luskaste kakor kačje telo. Kogarkoli se je dotaknila, se je spremenil v kačo ter ji pričel služiti. In njena življenjska sila je bila povezana s kobro, ki je bila zvita na njeni glavi. Kačjih očesnih jamic niso zapolnjevale običajne oči, temveč smaragdi s čudežno močjo. Kdorkoli jo je pogledal vanje, je okamnel.

V trenutku, ko je stopila nazaj na sončno svetlobo, v svet, je nihče več ni gledal enako. Ljudje so se je bali, pa čeprav so videli le kače, ne pa tudi dlani. Vzbuja jim je takšen strah, da so pred njo bežali. Redki pa so jo občudovali, ko je kakor kraljica hodila nad Tebe, da bi pogubila škodoželjno sestro, ki je naročila usmrnitev druge sestre.

Presenečena je ugotavljala, da ji kot gospodarici kač sledijo tudi vse druge kače. Z njimi je napadla palačo ter se dotaknila sestre, ki ji je nato brez izbire začela slediti.

Ko je nato stopila do svoje edine še živeče sestre, se ji ta ni in ni nehala zahvaljevati. A Sivrida ni želela zapravljati časa s pogovori, pospremila jo je skozi zadnja vrata, da je ne bi ljudje napadli.

Leta za tem se je Sivridi rodil otrok, fant. A umrla je takoj po porodu in Prena je vzgajal oče, ki ga je gojil v sovraštvu do Mineze. Mladenič je bil močan in spreten, hitro se je učil in poguma mu ni manjkalo. Tebe je vodil v največje bitke ter v prav vsaki zmagal. Takoj, ko mu je uspelo naenkrat posekati dvajset mož, se je odločil, da je čas, da gre nad Minezo. Misli je, da bo s tem maščeval svojo mater.

Boginja Palada Atena je bila navdušena nad fantovim pogumom. Prav tako pa je bila no Afroditi zaradi zlatega jabolka še vedno jezna in je ni motilo, da bi škodovala smrtnici, ki je bila boginji ljuba. Prikazala se mu je v sanjah ter mu rekla: „Njena življenjska sila je povezana z njeno kobro, ki je vedno zvita na njeni glavi, zato kači odsekaj glavo. A pazi! Če jo pogledaš v oči, okamniš. Trik z odsevom pri njej ne bo deloval. Prosi muze, naj ti dajo tekočino za vid in tako bodo tvoje oči odporne proti magiji. Našel jih boš v Parnosu. Prinesi jim kožo nemejskega leva, da ti bodo dale tekočino. Izogibaj se njenemu dotiku, če se nočeš za večno plaziti za njo.“

Pren ni povsem razumel njenih besed, a jo je poslušal. Odšel je na pot in hitreje, kot bi si mislil, našel nemejskega leva. Pripravil mu je past in ga zabodel s sulico. Muze so mu tako brez obotavljanja dale tekočino in odšel je v Afriko. Sklepal je, da bo gospodarico kač našel, kjer je največ strupenih kač. In res je bila. Napadel jo je izza hrbta, kobri je odsekal glavo in kača je padla na tla, še preden bi zagledala Prena. Kot je rekla Atena, je bila Minezina življenjska sila res povezana s kačo. Padla je na kolena ter žalostno gledala, kako umira skupaj z bitjem, ki je bilo edino bitje, ki jo je razumelo in je ni obsojalo.

Žalostna je ugotovila, da je Pren Sivridin sin, prepoznala je te tople oči, ki pa so takrat nasmiljeno zrlje vanjo. „Očitno sem res pošast ... Do zadnjega hipa nisem

verjela,“ je izdabila skozi težke solze in omahnila nazaj. Neusmiljen Pren ji je odrezal glavo in iztrgal smaragde iz njenih očesnih jamic. V Tebe je odpeljal še vse Minezine podložnike in upal, da jih bodo lahko rešili.

Najmočnejša magija kač ni spremenila nazaj v ljudi. Prav tako je bilo nad njim izrečeno zlo. Afrodita je Erosu naročila, naj Prenovo srce prebode s puščico, ki mu bo prinesla bridkost. Fant ni našel miru in šele na smrtni postelji je izvedel resnico o Minezi in Sivridi. Zgodba se je prenašala naprej kot legenda o sestrski ljubezni. O starejši sestri, ki ji je bilo sestrično življenje bolj pomembno kot lastno.

Luna Klešnik Lo Duca, 7. b

Prisluhnimo naravi

Pomlad

Spomladi rastline cvetijo
in plodove obrodijo,
čebele jih oprašijo,
ljudje pa sadje dobijo.

Spomladi veselje imamo,
ko se na soncu igramo,
dan se vedno bolj daljša,
noč pa je vse krajša

Spomladi se ptički ženijo,
da partnerja dobijo,
ko se jim otroci izvalijo
veselo žvrgolijo.

Anže Uroš Skubic, 5. a

Pomlad

Pomladi rože cvetijo,
na katere imam alergijo.
Zato se jim izmikam,
a še vedno kiham.

To je pesem o pomladi,
ki vsi jo imamo radi.
Tudi tisti, ki se bojijo
čebel, ki okrog brnijo.

Danaja Tika Žitko, 5. a

Pomladi vedno vse cveti,
res, res nič ne oveni.
Dovolj sonca in dežja,
veter sem in veter tja.

Živalsko parjenje se začne
povsod se hihitajo, veselo je.
Ptičji samci plešejo
in ptičice k sebi privlečejo.

Leonora Brščič, 5. a

Tadej Mokranjac, 3. a

O Soči

Tam med sivimi, hladnimi stenami,
kjer tihi gozd v svoji barvi oživi,
kjer človeški korak se nehote upočasni,
se v strmi globini modri biser zaiskri.

Nedostopna čarobna spokojna lepota,
kjer ji družbo lahko dela le zvedava ptica,
privablja poglede in občudovanje,
postavlja se večno vprašanje, če to niso le sanje.

Graciozno se odpravi na pot,
v njenih odločitvah ni zmot.
Njen odmev je le šepetanje,
s preskakovanjem ovir ustvari glasno bučanje.

A v njenem glasu se vse spremeni,
ko pride v dolino med ljudi.
S trpečim glasom spregovori,
v svojem naročju pokaže smeti.

Dokler Soča govori in kaže na sebičnost ljudi,
upanje za čisto prihodnost še tli.
Ko obmolnila bo,
lepo in zdravo življenje v zgodovino bo šlo.

Filip Simović, 9. a

Kot dekle v zadnji klopi

Soča je kot tiho dekle v zadnji klopi.
Na videz bleščeča in lična,
a njena osebnost zagotovo ni nična.

Ko jo enkrat spoznaš,
zaznaš, da je kot skalnato morje,
čustveno, a tvegano.

Čeprav je v ozadju,
opazi vse.
A njene misli tečejo dalje.

Hitro spere spomine,
nežne in krvave,
ki se nato izgubijo v bežnih valovih.

A reka – kot življenje, teče dalje.
Spomini pa s časom zbledijo
na prostranstvu morja.

Emilija Rojnik, 9. a

Lili Hostnik, 7. b

Semafor ponoči

Semafor ponoči prižiga in ugaša luči.

Vedno bolj zaspan je
in vedno bolj zapirajo se mu oči.

Semafor okrog opreza,
da konec je prometa.
A, poglej, še en avto
se mimo opoteka.

Semafor močan mora ostati,
saj ne zjutraj ne ponoči
ne more se naspiti.

Til Pučko, 6.c

Zoja Breznik, 7. b

Semafor ponoči

Ponoči semafor nikoli ne počiva,
temveč luči ugaša in prižiga,
da lahko vse obiskovalce nočnih klubov
in popotnike s potovanja
preusmeri do doma in varnega spanja.

Toda ko na spregled nikogar ni,
semafor zatisne luči
ter si privošči malo spanja
od tega večnega garanja.

Ali si privošči dopust?
Takrat le z rumeno lučjo utripa
ter se od samega oddiha
samo še s telefonskim drogom pogovarja
od ugodja mu nasmehe podarja.

Sofija Stres, 6. c

Dragi prebivalci našega ljubega planeta

Živimo v udobnih, toplih domovih, ure in ure se tuširamo s toplo pitno vodo, vsak dan odvržemo dobro hrano v smeti ... Pogosto si tešimo žejo s tekočino iz plastenk, ki jih po možnosti odvržemo med mešane odpadke. Vozimo se v udobnih avtomobilih, vsaj odrasel družinski član ima svoje prevozno sredstvo.

Zdaj pa za trenutek pomislimo ...

Koliko škode naredimo našemu planetu za voljo osebnega udobja? Mislim, da je odgovor jasen.

Čeprav nas je večina prepričanih, da smo zgolj kot kapljica v morju in da kot posamezniki težko pripomoremo k varovanju okolja, temu ni tako.

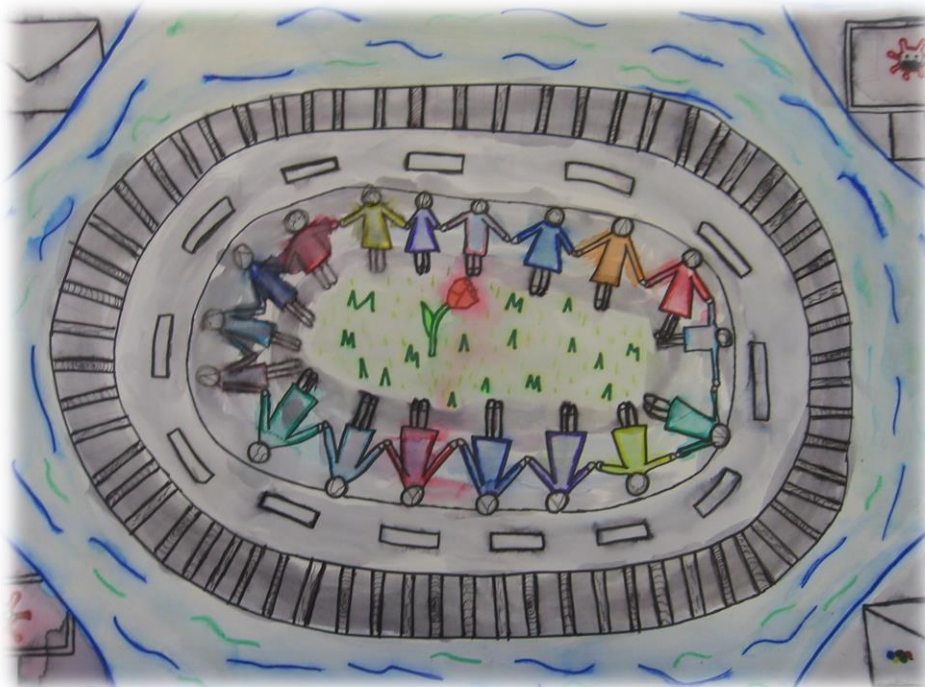
Z majhnimi dejanji lahko premikamo gore!

Pomembno je, da drug drugega ozaveščamo, da se spodbujamo, da otroke od malih nog učimo, kako živeti kakovostno, a obenem spoštljivo do okolja.

Ločujmo odpadke, ohranjajmo naravo čisto, skrbimo za varovanje pitne vode! Predvsem pa živimo bolj skromno in naučimo se ceniti tisto, kar je najbolj pomembno – zdravje vseh nas, kar pa je zelo odvisno od okolja, v katerem živimo.

Stopimo skupaj za naš planet!

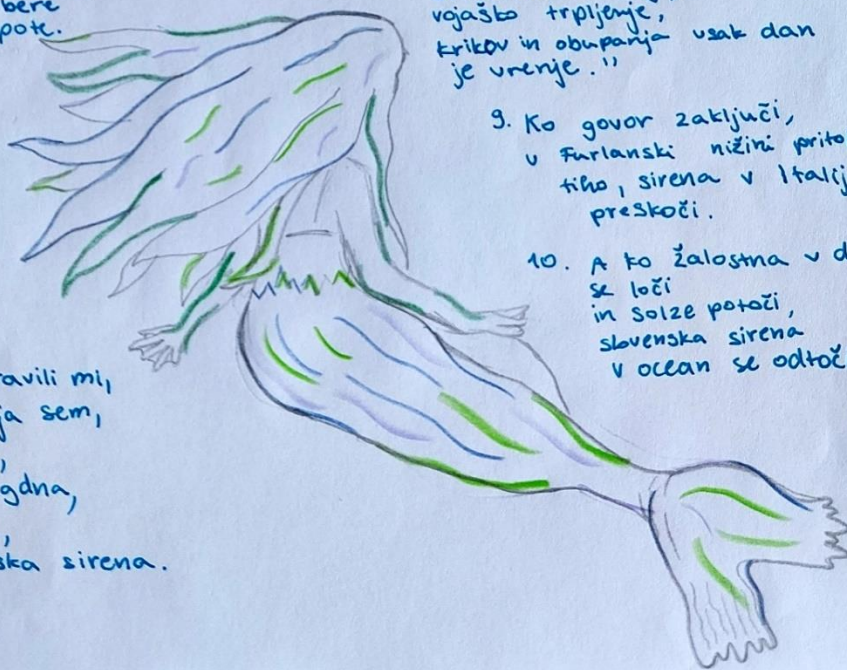
Val Vrabec, 9. b

Karolina Zver, 7. c

Ko soča spregovori

1. Tam daleč na Goriškem,
ledeniška strmina
po Trento pokrito,
pomladno-zeleno
in zimsko zasneženo.
2. Tam rečne stezice,
soške solzice
prvič vdrejo
svojo si pot.
3. Tu v Bovški kotlini,
tu dol v tišini
tihu se sliši žumenje
in govorjenje.
4. Tu tetika soča,
vsemu navzoča,
sega in bere
naravne lepote.
5. "So pravili mi,
da sinja sem,
modra,
smaragdna,
zelena,
slovenska sirena.
6. Od Bovške kotline
prikče v mestne bližine,
Julkanske pokrajine,
Novo-Goriške občine.
7. Od tam se sliši soško derenje,
domotožje naše sirene,
ki svoje zgodbe
še zadnjico pripoveduje.
8. "Sama obraniti sem znala domovino,
narasla, utopila vojake sosednje.
Tiste trde noči, dneve in tedne,
so moje strmine narvale rdečine,
sovražstvena trenje,
vojaško trpljenje,
krikov in obupanja vsak dan
je vrenje."
9. Ko govor zaključí,
v Furlanski nižini pritoči,
tihu, sirena v Italijo
preskoči.
10. A ko žalostna v delto
se loči
in solze potači,
slovenska sirena
v ocean se odtoči.

Ne glej nazaj

Zemljan, tvoja Zemlja je zlata vredna,
a uničuje jo vsa tehnologija napredna.

Smeti povsod ti ležijo
in prav odurno smrdijo.

Govoričenja mimo je čas,
pomaga lahko vsak od vas.

Pojdite na delo,
da ne bo več smrdelo.

Smeti poberite
in jih v vreče zberite!

Vodo zapirajte
in čistilne naprave sanirajte!

Tako lepši bo vaš planet
in prijetnejši svet.

Naredite to zdaj
in ne glejte nazaj!

Katja Kosten, 9. c

Julija Prelesnik, Viktor Trajkovski,
Tadej Mokranjac, 3. a

Človek, pomisli!

Drugi ti pravijo,
da se jim smeti,
milorečeno, zgolj gabijo,
vendar jih en pogled v oči
prepriča, da vabijo.

Vabijo naj v boj,
ki nam bo zagotovil obstoj.
Da pa bi uspel preboj,
potreben bi bil cel konvoj.

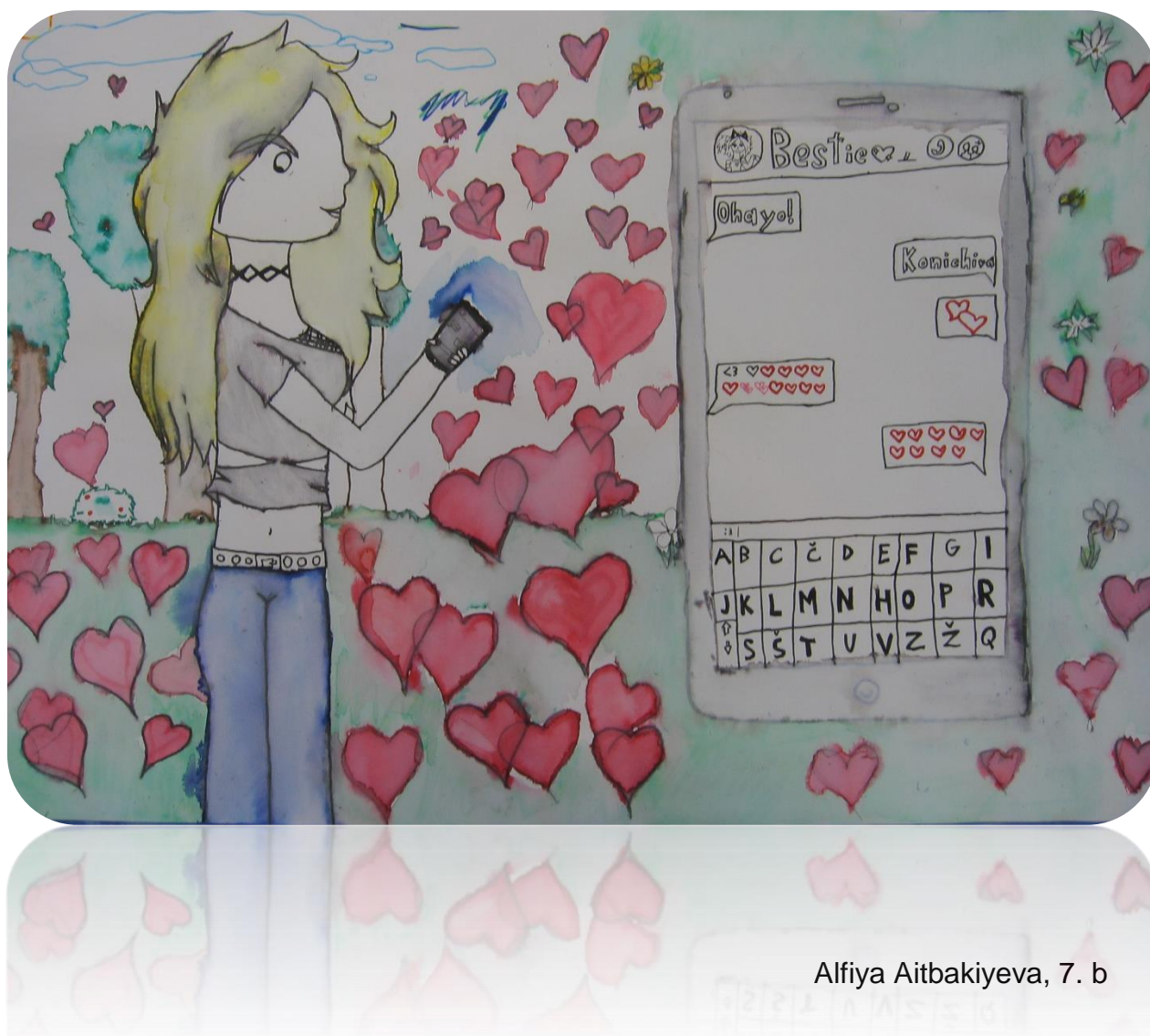
Konvoj vojakov, ekokorenjakov,
ki bi človeštvu, ki stran obrnjeno miži
in le brezciljno glavo v pesek tišči,
povedali, da nam je potrebno junakov,
ki bi zakričali z vrha oblakov ...
Kako svet trpi!

Vinko Kosten, 9. c

Sonček pride, luna gre

Sonček pride,
luna gre.
Jutro je,
zbudi se.
Obleci se.
Hitro, hitro,
v šolo spravi se.

Teja Baligač, 2.a

Alfiya Aitbakiyeva, 7. b

Ljudje, tako ne gre več,
naša dejanja so preveč.
Vse bomo uničili,
sami sebe prelisičili.

Naš planet nam daj je vse,
a kaj, ko mi nismo nihče.
Uničili smo vse, kar je bilo dano.
Na Zemlji smo ustvarili veliko rano.

Voda, življenjsko pot odpira,
vendar se pipa ne zapira.
Vse smo gozdove posekali,
na papirjih drug drugemu oporekali.

Otroci ne sadijo več dreves,
s telefoni povzročajo si stres.
Nobenega ne zanima,
če narava ne štima.

S plastiko živali bomo umorili,
namesto da bi smetnjake polnili.
Še maske in hitri testi, poraba je velika,
vse se v težave pomika.

Korona prišla je kot maščevanje,
karantena, naj zunaj poboljšala bi stanje.
Bili smo doma dolgo časa,
zeleno bilo je zunaj kot iz oglasa.

Raje se bomo vozili, ker preveč smo leni,
vendar manjša se atmosfera po pošteni ceni.
Vroče ozračje topi ledenike,
polarnih živali ne bo na vidike.

Zdaj res je čas, da spremenimo vse!
Če ne ... z nami konec je.
Uničili bomo, kar smo dobili,
kar vse smo zasmetili.

Zaradi nas ne bo ničesar več,
v naš planet zabili smo meč!

Tanja Gajanović, 9. b

Lili Hostnik, 7. b

V živalskem kraljestvu

Rak Gal

Nekoč je živel rak Gal. Želel je postati ptica. Neke noči je sanjal, da leti s pticami med oblaki. Ravno ko je zagledal nekaj bleščečega, ga je mama zbudila. Vprašala ga je, kaj je sanjal. Gal je povedal, da je sanjal, da je ptica.

Mama ga je vprašala, ali si želi postati ptica. Gal ji je povedal, da si želi leteti kot ptice med oblaki. Mama mu je odgovorila, da raki ne morejo leteti, razen v sanjah.

Takrat se je Gal spomnil, da lahko skače tudi v vodi. In ko skoči, je tako kot bi letel.

Ota Namurš, 2. b

Ptiček Simček

Ptiček Simček je vsak dan letel nad gozdom. Srečal je lisico Zvitko. Lisica ima velike zobe in špičasta ušesa. Ko je letel naprej, je opazil svojega prijatelja Pikija. Hotel ga je vprašati, kako je, ampak je odletel prehitro stran.

Zvečer je prišel domov. Pripravil se je za šolo, mama mu je dala poljubčka in je šel spat.

Jon Pečovnik, 2. b

Čebela

Čebelarji so ljudje,
na čebele pazijo.
Čebelarji med
v kozarce spravijo,
da ljudje ga kupijo.

Čebele letajo
ter pičijo.
Čebele rade letajo.
Čebele rade med nabirajo.
Od cveta do cveta letajo.
Med okusen naredijo.

Posladkaj se tudi ti.

Tori Hrovat, 2. b

Čebela karamela

Čebela karamela
pojdi tja,
kjer ni dna in ni srca.
Pojdi tja,
saj mene ne zanima.
Samo ne leti ven
iz tega črnila.

Emanuel Mandić, 2. c

Zajec gre do rože

Zajec: Roža, kaj delaš?

Roža: Čakam na vodo.

Zajec: Kdo te je posadil?

Roža: Človek.

Zajec: Kakšen je človek? Je rumen ali rdeč?

Roža: Človek je kožnate barve.

Zajec: Od tebe že vse znam. Me boš še kaj naučila roža?

Roža: Ja, te bom.

Sara Milosevič in Žana Heybal Frankovič, 2. c

Nika Gradolnik, 3. a

Čmrlj

Saj veste, tista pravljica o čmrlju, ki je izgubil piščalko. Takole se je nadaljevala in zaključila po moje.

Kmalu se mu je posvetilo, kam bi lahko pogledal. Seveda je takoj oddrvel tja. To je bilo ob grmovju. A iskal je zaman. Piščalke ni in ni bilo. Vprašal je mimoidočega polža, če je kaj videl piščalko. Polž je rekel, da jo je videl pred 1 uro, natanko 2 cm od tu. In res je bila tam. Čmrlj se je zelo razveselil. V hipu jo je vzel v roke in s svetlobno hitrostjo šel do črička. Ko je prispel, ga je čriček nemudoma začel učiti muziciranja na piščal. Že čez nekaj mesecev je piskal najboljše na svetu.

Maks Malalan, 2.a

Brez strahu

Kratka pripoved o strahu

Nekoč se je Pletej odločil, da bo obiskal svojega starega prijatelja, Hsarma. Nihče od njiju ni imel ne žene ne otrok. Skoraj v vsem sta si bila podobna. Izstopala je le ena stvar. Pletej se je bal veliko stvari, Hsarm pa je bil zelo pogumen. Hsarm je Pleteja velikokrat nagovarjal, da bi se soočil s svojimi strahovi, a se Pletej ni nikoli strinjal. Menil je, da se je bolje umakniti kot pa premagati strah.

Pletej je čakal avtobus, vendar ta se ni prikazal. Sklenil je, da bo šel peš. Pot je bila dolga. Nekje na polovici poti se je stemnilo. Pletej je bil prestrašen, saj se je na celem svetu najbolj bal teme. Mimo je prišla njegova prijateljica na kolesu in ga odpeljala k Hsarmu. Tam sta Pletej in Hsarm popila čaj. Hsarm je Pleteju ponudil posteljo in kolo, da se zjutraj vrne domov. Pletej je ponudbo sprejel. Prespal je budilko in tako se je na pot odpravil popoldne. Spet se je stemnilo, saj se je na pot s kolesom podal prepozno. Strahozina, boginja strahu ga je spremljala že prej. Hsarmu je malo strahu dodala, Pleteju pa ga nekaj odvzela. Tako uravnava strah po svetu.

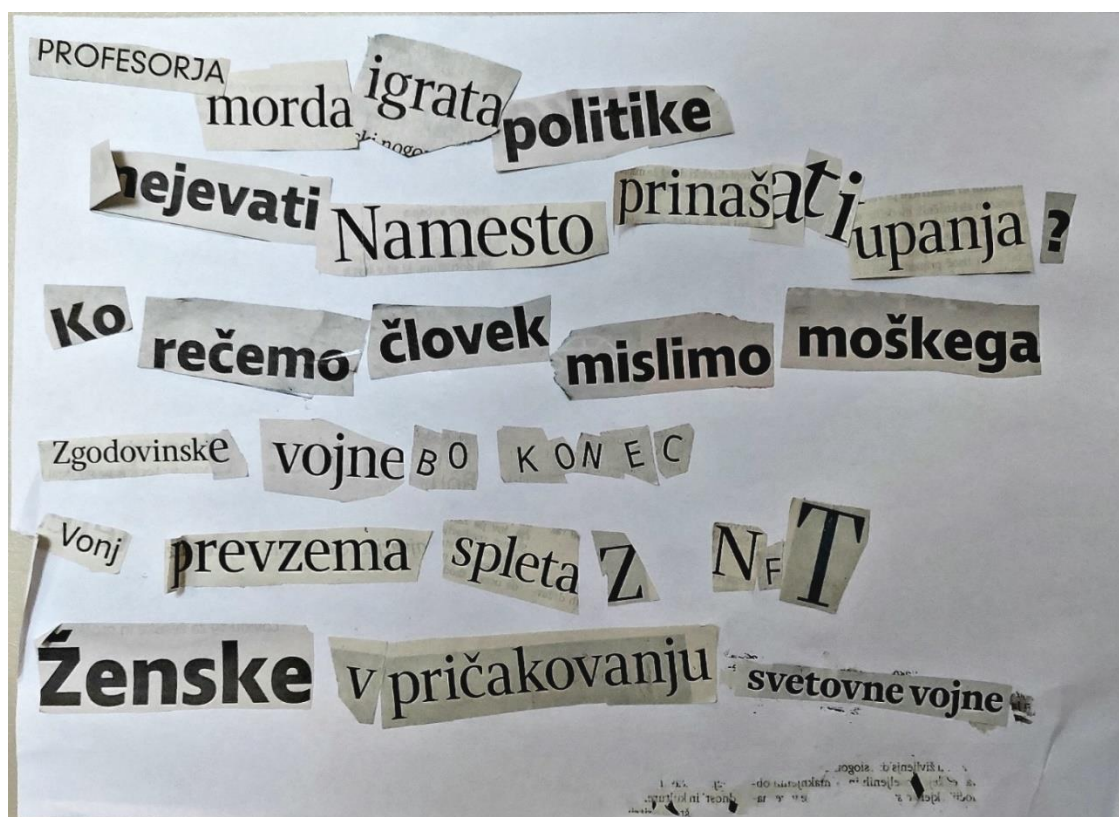
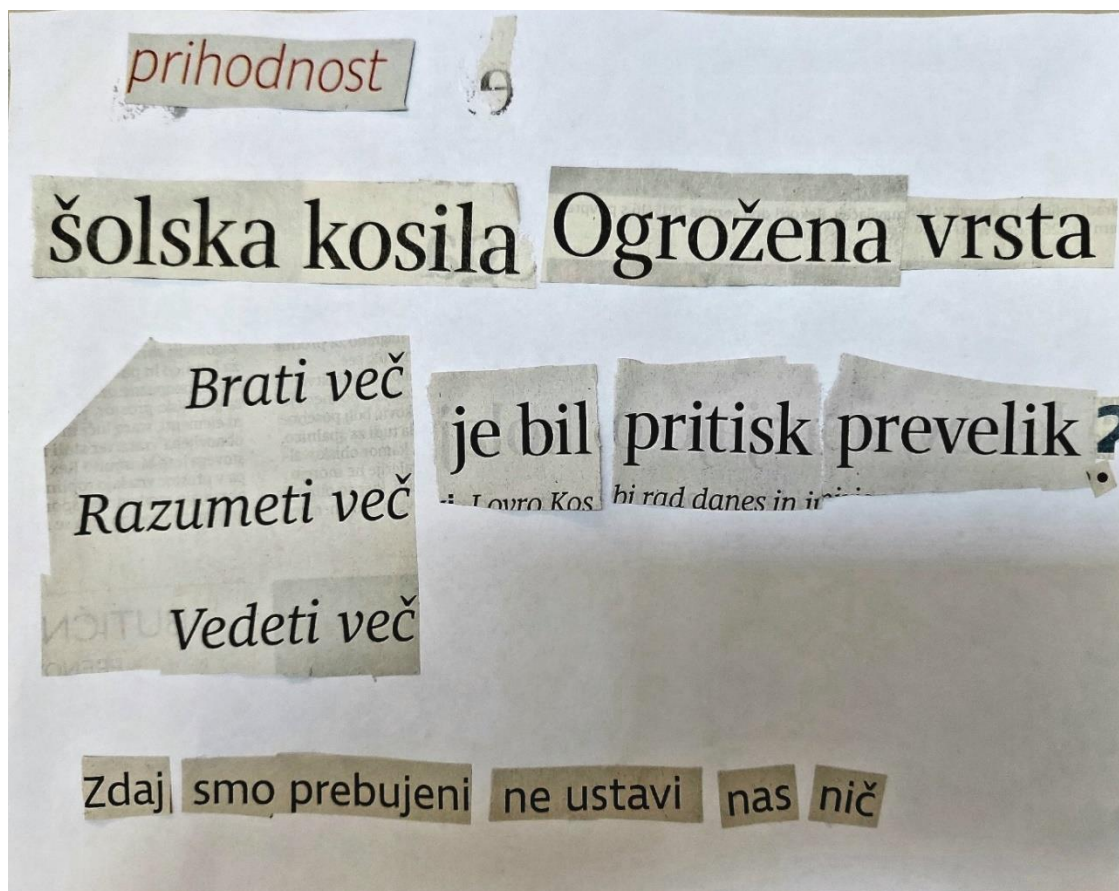
Pletej je uspešno prišel domovi in po tem dnevu je bil srečnejši in pogumnejši.

Pika Gorec, 7. b

Manca Savenc, 7. c

Sestavljamo

Če bo

prihodnost

?

SPREMEMBE

za

PROTI?

ELEKTRIka

predraga

smrt

življenje

kri

SMISLA

ni

kapitalizem

Cene

Stroški

liberalizem

zdaj

SPAMOTA

?

Življenje

Moje življenje

Moje življenje
je prevrteno kot kaset,
črni trak
kot moja bolelost,
prekratek
kot moja mladost,
preposlušan
kot moja usoda
- moje srce kameni.

Lili Lapornik Ambrožič, 9. b

Alsu Shaidullina, 5. c

Revež na cesti

Zavit v cvetju,
strastne korenine.
Listi poganjajo bolečino.
Ko zazrem se v mesečino,
vidim reveža na cesti.

Kaplje potu so mu lile z obraza.
Te kaplje
kot kri
pokrile so mu kožo,
tresoče roke, blage,
zarile so v dušo
kremplje srčne drage.

Srce kresoče v megli
blešči se kot zlato.
Prav krhko je in lahko.
Blešče se je
pojilo
z dušo krasno,
krivo.
Kot kri v steklu
se razbilo je v glavi.

Lili Lapornik Ambrožič, 9. b

Ustvarjamo nemško

Meine Familie

Meine Tante heißt Lieselott.
Sie kocht jeden Tag Kompott.
Mein Onkel heißt Peter.
Er ist groß hundertneunzig Meter.
Meine Schwester heißt Renate.
Sie mag Karotte und Tomate.
Mein Bruder heißt Rolf.
Er spielt sehr oft Golf.
Meine Mutter heißt Anne.
Sie backt die beste Torte mit Banane.
Mein Vater heißt Klaus.
Er baut ein großes Haus.
Meine Oma heißt Betty.
Sie kauft im Supermarkt Spaghetti.
Mein Opa heißt Phil.
Er ist dick. Er isst viel.
Meine Cousine heißt Sabine.
Sie trifft ihre Freunde in der Kantine.
Mein Cousin heißt Bruno.
Er spielt am Abend Karten Uno.
Meine Freundin heißt Ondine.
Sie liebt Orange und Mandarine.
Mein Freund heißt Matthias.
Er hat einen Hund namens Tobias.
Und ich heiße Ottilie.
Das ist meine glückliche Familie.

Juno Puntar, 6.b

Ema Luin, 9.b

Tanja Gajanović, 9.b

Dora Dular, 3. c

Mein Haus

Das Wohnzimmer ist groß.
Das Sofa ist sehr bequem.
Der Sessel ist blau.
Der Fernseher ist wertvoll.
Das Radio ist alt.
Das Schlafzimmer ist meins.
Das Kopfkissen ist weich.
Das Deckbett ist neu.
Der Schrank ist eckig.
Die Küche ist schmutzig.
Der Tisch ist lang.
Der Stuhl ist schwer.
Der Herd ist grau und schwarz.
Der Kühlschrank ist sehr voll.
Mein Bett ist weiß und rosa.
Das Badezimmer ist bunt.
Der Spiegel ist breit.
Das Waschbecken ist hell.
Ich habe eine Erdbeerzahnpaste.
Die Zahnbürste ist kaputt.
Das Handtuch ist trocken.
Die Toilette ist klein.
Die Waschmaschine ist leer.
Das Wasser in der Dusche ist kalt.

Juno Puntar, 6.b

Filip Žvanut, 7. a

Ustvarjamo angleško

Učenci 8. razreda so razmišljali o uničevanju narave in kaj to pomeni za našo prihodnost:

“IF I DESTROY NATURE, I DESTROY MYSELF AS WELL. I LOSE MY DIGNITY.”

I agree with the quote because nature is everything to us. Nothing on this planet came from another source. Plastic, animals, rocks, plants, water, ... everything originates from nature. The Earth is a perfect biome for us and the fact that every single little thing in the atmosphere moves in a specific way is probably one of the rarest things in this universe. By destroying one little part of nature, we can destroy the planet entirely and turn it into a flaming ball with no nature.

Climate change had happened on Earth many times but never so fast. In my opinion the planet will easily recover if we act now. If we don't, in hundred years, people will have a hard time surviving. The weather will be extreme and the climate will slowly start to drastically change and in a thousand years wipe out a fair amount of species. So we really need to start doing more, and even the tiniest thing can help. We must cut down CO2 emissions, start planting trees, stop wildfires, help endangered species and start doing little things that help, such as: kids can go to school by bike, throw trash in bins and not on the ground, try to get their parents to help, not use plastic bags, ...

If we keep ignoring this threat, then life for some people will get a lot harder and nature will drastically change. Animals will go extinct, we will have less food and a lot of diseases like cancer will be common. We definitely need to do something ourselves as well, not just talk about it and do nothing.

Hugo Furlan, 8.a

It's true, we aren't just destroying nature, we are losing a part of ourselves with it, too. We are connected to nature much more than we acknowledge it. We can't live without nature- but not all people seem to understand this.

We must stop acting the way we do and start really caring for our environment. The ice in the Arctic is melting and in a couple of years there won't be any ice plates left in the summer. We are destroying the lungs of the planet- the Amazon rainforest- by cutting down trees.

We must act now! We have run out of time. Everyone can help. Don't use plastic bags, refuse plastic straws, recycle plastic and other trash, don't throw trash into nature! Use public transport, even better- go by bike or walk! Install solar cells, save water! Everyone can do something- kids, teens, adults ... If we keep ignoring the problem, we'll destroy ourselves. It's going to be too late to act then. We'll destroy our future. We will finish ourselves. Thousands of animal and plant species are going to become extinct and one day humans will too. Because of climate changes the ice in the poles is melting, deserts are spreading, the weather has changed. The temperatures are higher every year, winters aren't as cold as they used to be- the Earth is heating up. If we continue like this, we will literally fry ourselves to death.

We have the same amount of water on Earth as there was in the time of dinosaurs, but we polluted it so much that we can't use all of it. There are so many poisonous gases and chemicals in the air, water and in the soil. We eat poisoned food, breather poisoned air, drink poisoned water. We are slowly but definitely and effectively killing ourselves.

Maybe there is still a chance, maybe it's not too late yet. But the time we have left is this very moment. So change yourself and your lifestyle today, tomorrow will be too late. Help us save our planet, help us save humanity.

Brina Kosmač, 8.a

Tea Krašovec, 3. a

Učenci 9. razreda so se postavili v kožo migranta v 19. stoletju, ki je pripotoval v ZDA.

A NEW OPPORTUNITY

It's been about a week from our arrival now. We were checked and tested, we had to tell the officers here, why we came to America. I felt very uncomfortable sharing that information with people I don't even know. Anyone who tried to attack or yell at the police and officers here was immediately sent back. I tried to stay as calm as I could be but when I had to get my blood and IQ tested I had a panic attack.

Today I woke up at about 7.30 in the morning and I had to pack my briefcase because in half an hour I'll be on the train to Boston. I've been sent to a family that lives not far from the city. They have 3 kids and they have chosen me as their foster child. I haven't been given much information about them. I just got an officer sent up to me yesterday, who told me that I have to be at the train station at 9.15 the next morning and he handed me a train ticket to Boston.

I am a little relieved that I won't be living in the strange looking motel (I call it prison). Still, I don't really know, why this family chose me over all the other kids who are smarter, skinnier, prettier and even younger than me. I don't really believe in God and God's word but I'd like to thank whomever did this for me. Thanks for giving me the opportunity. I will not waste it.

Clara 7:59 am, 14TH August 1900

Klara Greblo, 9.a

I arrived to the States two weeks ago. I came here with my aunt and uncle. The rest of my family stayed in Latvia. I don't speak much English, so let's hope that this new life will give me the opportunity to learn this new language.

I arrived on the ship Valeria. I remember when I first saw the Statue of Liberty. My aunt and uncle were standing beside me. Their eyes were filled with tears of joy, a sign of relief flooded their faces. I couldn't wait to get off the ship, but something inside me was scared of the unknown. This was a very unfamiliar place and deep down I wanted to sail back home. We ended up on Ellis Island, standing in a hall full of people. That made me a bit more comfortable, because I knew that the people in that hall were just as scared as I was. Luckily I managed to get through the check-ups without any issues. The moment we stepped outside Ellis Island immigration centre, the unknown didn't seem so frightening anymore. My two cousins Joe and Benjamin came running up to me. In that moment there was nothing to be afraid of anymore. I was home.

Emilija Rojnik, 9.a

There it is! The Statue of Liberty. We finally came to the States. After multiple days of travelling across the Atlantic in horrible conditions, we are finally here. There are tears of joy in my eyes and I don't think that I'm the only one who has them.

The ship just docked. I am trying to get off but there are too many people. It is very loud. When I finally make my first steps on the shore, I feel like flying. I am free and I can finally live the life I always wanted. I don't have many things from home with me. Just some clothes and a little bit of money.

I just got checked and now I can leave Ellis Island. I will buy some food because the food on the ship was disgusting. I will also try to find a job. Maybe as a waitress. I will spend my last savings on a really small apartment. I am ready to finally live in peace, to live a better life without always being scared.

This is a new beginning. I am excited to be here. I know it is going to be hard. I am alone here without any friends or family. But I have a good feeling about it.

Brina Praprotnik, 9.c

Učenci 9.c razred so razmišljali o svobodi:

“Freedom is a basic right for all people”

What is freedom? It means that you are no man's property and that you can be or go anywhere you want. But some people still aren't free. They may be stuck between four walls all day long and work in a factory and produce products for people on the market.

But they should be free, everyone in the world should be. Freedom is a basic right for all people, just like the right to a roof over your head, to drinking water or food. People that take away one's freedom should be punished.

In the past many, many people did not have freedom. They were workers on the fields and slaves. They lived in terrible conditions and slept on terrible beds, if they were lucky enough to have them. We should often look back on the past and look at what we did to people who were without freedom.

I would love to live in a world where everyone is free. But that will not happen anytime soon if we do not change something. Maybe we should do regular checks at factories to see if the people are free and work in good conditions. Maybe there is a perfect solution that I did not come up with, but if someone does, we should make it a law as soon as possible, so we can start making the world a freer place.

Anže Mavec, 9.c

I think that freedom is the basic right and everyone should have it. It is a very important right and I can't imagine living without freedom because it must be hard to constantly that you are in some kind of danger and there's nothing you can do about it. I am sure that people without freedom are scared to live and enjoy life.

A lot of people that are already born free take it for granted, but it shouldn't be. Someone right now is fighting for this and someone was fighting for it in the past, so that we can be free.

I think freedom is becoming a right that almost everyone has. But it is different for some people. For example, nowadays black people are free but in the past they weren't. White people still judge them because of the past and are racist for no reason. Just because of their skin colour?! I think this is wrong.

To sum things up, I think that freedom is a right that everyone must have, no matter their sex, age or skin colour. It is important and not everyone knows that. Life without freedom is not a life and no one should experience that.

Brina Praprotnik, 9.c

“People have an innate desire and responsibility to challenge laws ...”

People often feel the need to challenge laws, policies and conditions in our society. And whether it is because they feel the laws are immoral or they just don't understand why the policies are in place, it should be their right to do so. That's how we change and evolve as a society.

Right now people are questioning if Covid restrictions really are necessary. Many would even argue that mask and vaccine mandated are a violation of human rights. A long time ago people started questioning themselves if black people really are less worthy and deserve nothing more than being enslaved. Only a couple of years ago we started debating whether gay people should have the right to marry.

Questioning and challenging some beliefs is a good thing but we should be cautious about what laws or rules we change. We are probably never going to come to a point where everybody would be happy with the conditions they have to live with, but we should try and allow as many people as we can to be who they want to be and to do what they want to do, as long as it doesn't violate anyone else's right or safety.

Margarita Kafidova, 9.c

Eva Cedilnik, 7. a

LIMERICKS POETRY

There was an old man from Glen.
And his name was Ben.
He lived in a small house
With his friend old mouse.
All we know is that Ben was a good man.

Rok Levičar, 9.c

An old lady and her cat
Which was very round, old and fat,
Were scared by a feather,
Flying around in nice weather.
But they're just blind like that rat.

Bojan Brdar Turk, 9.c

An old lady and her cat
Which really wanted to be her pet.
She was nice
So she threw a dice
And they became a threat.

Katja Kosten, 9.c

There once was a man from Peru
Whose ass was kicked by a kangaroo.
"The kenguroo is fine!"
That was a line
Said by an American guru.

Sara Uderman, 9.c

An old lady and her cat,
They both were really very fat.
Cat just ate and slept,
Lady ate and wept.
They ate and wanted to forget!

A handsome young man named Ray
Had a giant bill to pay.
He wanted more work
So he moved to Cork.
But there he just wanted to play.

Brina Kosmač, 8.a

MY STRANGE DREAM

People dream. Even animals dream. But what are dreams? Obviously, you dream when you sleep. Sleeping is not just having your eyes closed and snoring, it is the thing called a sleep cycle. When you fall asleep, that's very light sleep, but overtime you sleep deeper and deeper.

In the deep sleep you aren't doing anything, you don't think or move or feel anything, almost like if you're dead. Then comes the REM or rapid eye movement. Your sleep is not as deep anymore. In the REM phase you dream because your brain is very active. Your brain is processing your memories, thought, emotions and the more significant events in the near past.

Some people say that dreams have a very deep meaning, for instance, your dreams about a girl you know may be a sign that she is important to you. Secondly, dreams can be scenarios created by your brain to train themselves in different events, for example, when you forget your homework.

Finally, dreams are sometimes just random gibberish that you think about throughout the day and your brain is reviewing it to decide whether to memorize it or not.

When I was younger, especially when I was sick, I often dreamt about flying around the house. Some people say that flying in dreams means freedom. So maybe I wanted to be free from that cold or whatever I had, so I dreamt about flying. Dreams are weird, no one really understands them, but they're special because of it.

Bojan Brdar Turk, 9.c

Taja Tisa von Zupanič, 3. c

I SURVIVED A PLANE CRASH AND A DISASTER AFTER IT

Me and my friend Sarah were on a private plane. There were 20 other people including the pilot and his assistant. Me and Sarah were talking when we suddenly heard a shot from the pilot's cabin. We all started screaming and the plane was about to crash. It was terrifying.

The plane crashed with a loud bang. I heard screaming and crying. I didn't know what to do. I was in shock. Suddenly somebody grabbed me by my hand and pulled me out of the wreckage. The next thing I know is that I woke up to see Sarah crying and holding my hand. I don't know what happened, but I think I fainted. When I came to my senses I realized we weren't alone. There were six other survivors. While I was unconscious they must have made something that looked like a camp. I didn't understand what happened because I was still in shock. After some time we went to search for things that were left untouched. We found a penknife, a shoe, a Snickers bar and keys. We took these items and went near the woods where we made our camp. We were all quiet because of the crash, but I was happy that nothing happened to Sarah. We didn't think much about what happened to the pilot until we heard another shot that night. It woke us all up. We ran to where it came from and found a dead body of a girl that survived. We were even more terrified and sad, because we didn't know her name or anything. The next day we made a bow and some arrows with the penknife, so that we could hunt for food; and we drank water from the river. Because of the fear that one of us might be next, we were always together.

One day one of the other survivors had to pee, so we waited for him at the camp. Then some boy said that he thinks the man in the killer. We just gave him an angry look so he'd shut up. But he didn't. he started telling us about what he saw. He said that the man was the only one who wasn't in his seat when the plane crashed. Then he told us that he was the first one who got to the girl's body and that he didn't seem very moved by her death. We didn't want to believe him, so we laughed it off! I mean, it was weird- why would he do that? When the man came back, a girl named Sophie told him about what the boy said. The man just started laughing.

The next morning, we found the boy dead in the woods and we started to believe what the boy said. We made a plan on how we're going to escape from him and run as far away from him as possible. The next time he went to pee, we were prepared. We started running into the woods near the river. We had a head start. While we were running Sarah fell and scratched her arm. With some shoelaces and some plants we stopped the bleeding and we started running again. We stopped at night so that we could get some sleep. We decided to take turns if he followed us. None of us slept well that night. But we had to keep moving. Because we didn't sleep well we were slower. We had to stop a few times to drink, to pee or just because we were out

of breath. After two days of running, walking and hiding we stopped by the lake. It was lunch time so we had to hunt.

It was the second day we were camped by the lake when we suddenly heard machine sounds. In a second we were on our feet, looking around. We saw a boat with a couple in it. We started shouting and Sophie made fire. After 5 minutes of screaming and making smoke signals, the couple saw us. They steered their boat towards the shore. We told them what happened and they drove us to the city. While on the boat we celebrated by putting the Snickers bar into 4 pieces. After everything bad that happened to us the thought of surviving and being saved finally sunk in. When we reached the city we called our parents, friends and the police.

After two weeks of searching, the police finally found the man who committed the crimes. We were relieved that he wasn't out there anymore.

Laura Strajnar, 8.b

Filip Pučko, 6. b

Literarno glasilo Osnovne šole Milana Šuštaršiča

Avtorji in avtorice literarnih prispevkov:

učenci in učenke Osnovne šole Milana Šuštaršiča

Mentorice avtorjev in avtoric:

učiteljice slovenščine, angleščine, nemščine in učiteljice razrednega pouka Osnovne šole Milana Šuštaršiča

Avtorji in avtorice likovnih del:

učenci in učenke Osnovne šole Milana Šuštaršiča

Izbor likovnih del:

Marija Murenc, Matjaž Bernik in učiteljice razrednega pouka OŠ Milana Šuštaršiča

Avtor naslovnice:

Nai Strmčnik, 7. a

Urejanje in oblikovanje glasila:

Zorka Herman

Literarno glasilo najdete:

v šolski knjižnici, na spletni strani šole in na oglasnih deskah v šoli

Ljubljana, junij 2022